

Mina Eesti Invaspordi Liidu juhatuse liikmena

Olen Keit Jaanimägi, 22-aastane liikumispuudega üliõpilane Tallinnast.

Invasport on minu elu üheks olulisemaks osaks olnud juba veidi rohkem kui kümme aastat. Alustasin ujumisega 2002. aastal ning olen sellele alale truuks jäänud tänaseni. Selle aja jooksul olen lisaks meil kodus korraldatavatele võistlustele osalenud ka mitmetel välisvõistlustel ning see on mulle andnud hea ettekujutuse sellest, kuidas toimuvad spordiüritused väljaspool Eestit. Kodus olen ka mõnel korral osa võtnud kergejõustiku, sõudmise ning bowlingu võistlustest, mis on olnud ühelt poolt põnev võimalus nautida teisi spordialasid ning samas on see pannud proovile minu enda võimeid. Peab aga tunnistama, et minu puudega inimesele sobib siiski ujumine kõige paremini. Ujumine ei ole olnud minu jaoks pelgalt hobi, vaid sellest on saanud minu elu lahutamatu osa, mis on minu tervise hoidnud tugevana ning tänu millele on minu elukvaliteet oluliselt parem. Välisvõistlustel olen kohanud väga erinevaid puudega inimesi, kes on kõigi raskuste kiuste väga võimekad sportlased. Seega on mul enda kogemuste põhjal võimalik võrrelda invaspordi võistlusi Eestis ning mujal.

Veidi kurvastav on meie koduste võistluste juures see, et osavõtjate seas on alati väga vähe noori ning pigem on innukamateks spordi tegijateks juba pigem eakamad inimesed. Põhjus, miks ma üldse tulin sellele ideele, et kandideerida Eesti Invaspordi Liidu juhatusse, ongi eeskätt see, et kaasa aidata puuetega inimeste spordi arengule Eestis ning selle jaoks on tähtis innustada noori ning lapsi (ning ka nende vanemaid) spordiga tegelema. Selleks oleks esmalt vaja teha info noore puudega inimese jaoks kättesaadavamaks, kui ta hetkel on ning samuti tuleks ära kasutada teisi mooduseid info sihtgrupini viimiseks (arendada koostööd koolide ning teiste liitudega).

Ma liigun ringi ja näen enda ümber piisavalt erivajadustega noori (ka liikumis(kehapuudega)), kes ei ole haaratud ei spordi ega liikumisharrastusega tegelemisesse. Just nemad on täna üks EILi puuduv lüli tegevuse jätkusuutlikuse seisukohast.

Teine murekoht, mis vajaks kindlasti arendamist on võistluste korraldamine, et tulevikus hakkaksid kõik võistlused ning üritused ladusamalt ning efektiivsemalt toimuma. Üks viis, kuidas tagada võistluste korraldusliku poole paranemine, oleks minu arvates spordiliitude omavahelise koostöö tugevdamine. Ma leian, et koostöö on eriti oluline, sest rohkem abikäsi tagab alati selle, et töö saaks kiiresti ning hästi tehtud. Parem koostöö tagaks ka selle, et Eestis saaks tulevikus korraldada juba rahvusvahelisi võistlusi, mis võiks olla üks suuremaid ja tähtsamaid eesmärke Eesti Invaspordi Liidule. Rahvusvahelise tiitlivõistluse korraldamine näitaks Eesti invaspordi tugevust mitte ainult välismaailmale, vaid oleks invaspordile positiivseks reklaamiks ka meil Eestis.

Minu arvates on ka oluline investeerida tippspordi arengusse ning selleks, et Eestis oleks tugeval tasemel invasportlasi tuleb selgelt eristada nn rahvaspordi tippspordist. See, aga ei tähenda, et hobi ja tervisespordi tasandil harrastajaid oleks vähe ning nendesse üritustesse

panustada vaja ei oleks. Pigem arvan, et praegusel hetkel on rahvaspordi tasandil harrastajaid palju rohkem, kui neid, keda saaks nimetada tippsortlasteks ning selle tõttu peaksid olema eraldi võistlusklassid mõlematele osapooltele. Selleks, et rohkem noori leiaks tee tippspordini tuleks kaasata aktiivselt noori puudega inimesi Eesti Invaspordi Liidu tegemistesse ning eriti ürituste korraldamisse, mis oleks kõigile nii innustuseks kui ka heaks eeskujuks. Samuti tuleks kindlasti kasutada ära erinevaid projekte rahastuse leidmiseks. Kuna ma olen ka inglise keele ning kultuuri eriala üliõpilane, siis oleksin kindlasti abiks erinevate projektide kirjutamisel.

Olen hea meelega valmis vastama tekkinud küsimustele ja osalema EILi juhatuse valimiseelsel arutelul.

Keit Jaanimägi
e-post: keitjaanim2gi@gmail.com
tel: +372 52 83 716